

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **M. T., P. Z., E. K., M. P., M. L., D. S., M. B., A. P., J. S. (uprzednio B.), M. B., G. B., B. B., D. B., J. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 kwietnia 2025 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Dębicy, zawartego w postanowieniu tego Sądu z dnia 6 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 561/24, o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 § 1 k.p.k.,

### **p o s t a n o w i ł:**

**przekazać sprawę M. T., P. Z., E. K., M. P., M. L., D. S., M. B., A. P., J. S. (uprzednio B.), M. B., G. B., B. B., D. B., J. B. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowie.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy podał, że w sprawie, w której wystąpiono z niniejszą inicjatywą, doszło do wyłączenia od jej rozpoznania jedenastu sędziów tegoż Sądu orzekających w Wydziale Karnym, w Sekcji Wykonywania Orzeczeń Sądowych oraz w Wydziale Cywilnym. Z uwagi zaś na to, że Sąd właściwy stanowi małą jednostkę, a sędziowie w nim orzekający pozostają ze sobą we wzajemnych relacjach służbowych i koleżeńskich, przesłanki skutkujące tymi wyłączeniami mogą w odbiorze społecznym powodować przekonanie o braku zaistnienia

warunków do bezstronnego i rzetelnego rozpoznania tej sprawy w Sądzie właściwym z uwagi na przekazywanie poglądów co do prowadzonych już w tym Sądzie spraw z udziałem tych stron postępowania, a opartych częściowo na tożsamym materiale dowodowym, przez co zachowanie możliwości obiektywnej oceny sprawy może być utrudnione.

Jak podkreślił Sąd właściwy, już samo wyłączenie od rozpoznania tej sprawy większości sędziów tego Sądu, w tym wszystkich orzekających w sprawach karnych, stwarza wątpliwość co do istnienia warunków do obiektywnego, sprawnego i rzetelnego jej rozpoznania. Sprawa ta ma bowiem charakter skomplikowany pod względem faktycznym i prawnym, a przydzielono ją sędziemu orzekającemu w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich, który jak dotąd nie orzekał w sprawach karnych, co może poważnie ograniczyć jej sprawne rozpoznanie, gdyż będzie wymagało od tego sędziego ogromnego nakładu pracy w związku z koniecznością zapoznania się z przepisami prawa karnego oraz poglądami doktryny i orzecznictwa. Ponadto, sędzia referent w październiku 2025 r. przechodzić będzie w stan spoczynku i nie zdoła zakończyć tej sprawy przed tym terminem.

Zdaniem Sądu właściwego dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga więc, aby sprawę tę rozpoznawał sędzia specjalizujący się w sprawach karnych, gdyż daje to gwarancję rzetelnego i sprawnego procesu. Dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga zatem, aby niniejsza sprawa została rozpoznana przez inny równorzędny sąd. Pozostawienie zaś niniejszej sprawy do rozpoznania Sądowi właściwemu mogłoby doprowadzić do podważenia zaufania i autorytetu wymiaru sprawiedliwości oraz osłabienia zaufania społeczeństwa do sądów oraz sędziów.

**Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.**

Wniosek Sądu Rejonowego jest zasadny i dlatego został uwzględniony.

Za takim rozstrzygnięciem przemawiał splot szczególnych okoliczności sprawy zasygnalizowanych w niniejszym wystąpieniu. W pierwszym rzędzie chodzi tu o okoliczność, że doszło już do wyłączenia od rozpoznania tej sprawy większości sędziów Sądu właściwego, w tym co szczególnie istotne - wszystkich sędziów orzekających na co dzień w sprawach karnych. Tym samym nie ma już możliwości, aby sprawa ta została rozpoznana przez sędziów specjalizujących się w sprawach

karnych, a jest możliwe jedynie jej rozpoznanie z udziałem sędziego orzekającego w sprawach rodzinnych (por. postanowienie SN z dnia 4 października 2023 r., III KO 106/23). Taka sytuacja w odczuciu stron, jak i opinii społecznej, może zostać potraktowana jako budząca wątpliwości z punktu widzenia możliwości zapewnienia standardu rzetelnego i sprawnego procedowania. W konsekwencji, z uwagi na szczególne realia tej sprawy – uwzględniając tu jej przedmiot i wieloosobowy charakter oraz materiał dowodowy, który podlegał będzie ocenie – nie powinna ona pozostać w Sądzie właściwym.

W ocenie Sądu Najwyższego przez „dobro wymiaru sprawiedliwości” o jakim mowa w art. 37 § 1 k.p.k., należy rozumieć także konieczność zagwarantowania stronom sprawnego i rzetelnego procesu karnego w ujęciu konstytucyjnym i konwencyjnym. A to zapewnić może jedynie przekazanie tej sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 § 1 k.p.k., skoro jej charakter przemawia za tym, że powinna być ona rozpoznana przez sędziów specjalizujących się w sprawach karnych.

Dlatego też orzeczono, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]